

netop i saa høj Grad fremhævet, at det offentlige ikke har Raad til vedblivende at afholde saa store Udgifter til Sociallovgivning, og naar man mener dette, skal jeg indrømme, at det godt kan forsvares at gaa noget ned med Formue- og Indtægtsgrænserne. Faar vi ikke en Revision af Loven, løber jo imidlertid den gamle Lov videre med alle dens Urimeligheder, Urimeligheder, som man ogsaa fra de andre Partiers Side har Øje for. Og selv om man ikke havde indrømmet, at disse Urimeligheder findes, viser Statistikken os, at en stor Del af de daarligst stillede Aldersrentenydere er blevet langt uheldigere stillet under den nye Lov, end de var under den gamle Alderdomsunderstøttelseslov. Det var Grunden til, at vort Parti ikke kunde stemme for Loven til Trods for, at den indeholdt et Princip, som vi har kæmpet for, lige siden den første Alderdomslov var til Behandling i 1891, nemlig det Princip, at man har Ret til efter visse bestemte Regler at faa en Hjælp, en Rente, af det offentlige i Modsætning til Almissesystemet; det frie Skøn. Men der er nu en Gang ingen, som er i Stand til at leve af et godt Princip, det kan heller ikke de gamle, og da Antagelsen af Princippet havde medført, at Taksterne blev sat saa lave, som de blev, kunde vi ikke med god Samvittighed stemme for Loven. Statistikken viser os, at i det første Aar, Loven gjaldt, var der ikke mindre end 36 pCt., der fik Forskelshjælp i Henhold til § 21. Men da der var kommet 15 pCt. Aldersrentenydere til, hovedsagelig Folk med større Formue og større Indtægt end dem, som hidtil havde faaet Alderdomsunderstøttelse, vil det sige, at i det første Aar fik Halvdelen eller op imod Halvdelen af de Folk, der havde faaet Alderdomsunderstøttelse efter den gamle Lov, mindre efter den nye Lov. Selvfølgelig gaar dette Tal ned hvert Aar, idet der jo stadig dør nogle af dem, der faar Forskelshjælp, men den sidste Statistik, der foreligger, viser dog, at der den 31. Marts 1925 var ikke mindre end 32 pCt., som fik Forskelshjælp, eller 34 000 Aldersrentenydere, og disse 34 000 hører til de særlig daarligt stillede, thi det var jo netop, fordi de var særlig daarligt stillede, at Kommunerne gav dem en forholdsvis høj Understøttelse.

Se, disse 34 000 har altsaa i det Aar, der er gaaet, ikke alene maattet aflevere Dyrtidstillæget i Henhold til den almindelige Nedgang i Prisniveauet, men har ogsaa maattet aflevere mere eller mindre af deres Aldersrente. At det ikke er saa helt lidt,

oplyste min Partifælle Hr. Holger Larsen i Folketinget, da Lovforslaget om Brændselshjælp til de gamle var til Behandling. Han fremførte Eksempler paa, at der var gamle, som foruden Nedgangen i Dyrtidstillæget havde maattet afgive 5 Kr. om Maanedens i Henhold til den Nedsættelse af Forskelshjælpen, som finder Sted ifølge § 21. Og selv hvor det er mindre end 5 Kr., de gamle har maattet aflevere, ved vi jo, at naar der er Tale om saa smaa Penge, betyder hver eneste Krone, de gamle maa af med, et Afsavn i deres smaa Livsforhold. Jeg har da ogsaa set, at det selv indenfor den konservative Presse er faldet nogle for Brystet, at de gamle skulde af med Dyrtidstillæget. Jeg har saaledes set et konservativt Blad spørge, om det nu ogsaa var nødvendigt, at de gamle skulde af med en Del af Dyrtidstillæget i Henhold til Pristallet. Det Blad, som skrev det, vidste naturligvis meget vel, at det var nødvendigt, fordi Lov er Lov, og Lov skal holdes, og selv om en Minister, ogsaa en socialdemokratisk Minister, er nok saa venligt stemt overfor de gamle, er han ikke i Stand til diktatorisk at forandre Loven. Men denne Udtalelse sammen med andre lignende Udtalelser viser, at der i Befolkningen er et meget udbredt Ønske om, at man behandler de gamle paa en Maade, vi kan være bekendt. Det vilde være lidt af en Skændsel for vort Land, hvis det skulde komme dertil, at de gamle foretrak at gaa til Fattigvæsenet i Stedet for at søge Aldersrente, og det vilde desuden blive umaadelig dyrt.

Trods det, at den ærede Ordfører for Partiet Venstre, som lige nu havde Ordet (Bækgaard), talte om, at vi skulde ned med Udgifterne, vil jeg endnu have Lov til at tro, at det skal kunne lykkes os at naa til et Resultat. Men der skal naturligvis nogen Imødekommenhed til. Det er jo de gamle, som af deres smaa Penge har maattet betale for, at Revisionen af Loven er kommet et Aar senere, end vi kunde have faaet den. Jeg skal paa mit Partis Vegne tilsige vor Støtte til Lovforslaget. Jeg kunde udmærket godt anbefale det ganske saaledes, som det foreligger her fra Ministerens Haand, men jeg vilde jo være noget for optimistisk, hvis jeg troede paa, det kunde lykkes at gennemføre det saaledes, efter Erfaringerne fra den Udvalgsbehandling, der fandt Sted i Fjor, og efter at jeg har set, hvorledes manovre i Folketinget har stillet sig til Spørgsmaalet om Brændselshjælp til de gamle. Men ligesom vi i Fjor viste, at vi var villige til at strække os, endogsaa ret vidt, for at